

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

La força de Junqueras

Entre tanta fartanera i reunió familiar, les celebracions nadalenques també ens ofereixen una pausa. Aquesta dèria tan generalitzada de deixar-ho tot per "passat festes" és la manera d'exercir el tercer manament, el que ens insta a santificar-les. Durant aquests dies de repòs i recolliment podem aprofitar per reduir uns quants centímetres la pila de les lectures pendents, amb un ritme una mica més accelerat que el que permeten les estones furtives robades a la rutina. Així és com m'he pogut ventilar, entre d'altres, el llibre d'en Sergi Sol titulat *Oriol Junqueras. Fins que siguem lliures*, que ja encadena diverses edicions i que ha tret el cap durant unes quantes setmanes a les llistes dels èxits editorials. El fet que l'autor sigui un dels col·laboradors més propers del líder polític, avui empresonat arbitràriament, fa que ens pugui oferir un punt de vista proper –gairebé microscòpic– del personat-

Aquesta capacitat d'ultrapassar cotilles i clichés ha estat la principal força de l'independentisme

ge, a partir del qual podem projectar una visió global del seu pensament, convertint en categoria la multiplicitat d'anècdotes que s'hi cusen. El Junqueras de Sant Vicenç dels Horts és indèstriable del Junqueras del govern que impulsa el referèndum de l'1 d'octubre. És per això que en aquest relat s'hi intercalen les històries vicentines, les dels amics d'origens diversos que el van ajudar a ser alcalde i que avui continuen essent els seus defensors més lleials, amb l'intens relat del seu paper determinant en la vida política del país com a vicepresident, com a ideòleg i com a pres polític. Hi entenem que, tant en la seva acció política local com en la nacional, hi ha la mateixa consciència de formar part d'una comunitat que és plural, però que té un futur en comú i que té dret a confeccionar-lo. Aquesta capacitat d'ultrapassar cotilles i clichés ha estat la principal força de l'independentisme, perquè li ha permès anar a interpel·lar més enllà de les seves tradicionals fronteres. Així ha de seguir essent.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Per què parlem en català?

Em ve al cap, i divulgo pel Twitter, la rèplica cèlebre de l'humorista Valentí Castanys a un home que en la postguerra el va increpar preguntant-li si ell i els amics amb qui estava reunit en un bar no sabien parlar en castellà:

–“Sí, señor; ¿qué quiere que le diga?”

L'amic Andreu Pujol em pregunta si l'he extreta de *La memòria es diverteix*, llibre de records de Castanys. Diria que no, diria que m'ha arribat per transmissió oral. L'Aleix Renyé, el nostre home a la Catalunya Nord, em diu que li he fet recordar que trobant-se en un cafè de Perpinyà amb altra gent, una senyora parisenca que seia a una taula del costat els va preguntar: “No és fatigant parlar en català tota l'estona?” Renyé matisa que la pregunta de la senyora va ser feta “de bona fe”. El senyor Martí Utset intervé: a Múrcia, un veí de taula que l'havia sentit parlar amb la dona li va preguntar: “Disculpe, ¿por qué siguen hablando en catalán cuando salen de Cataluña?” Trobant-se a Toledo, la Rosa Maria parlava amb el seu fill. Una senyora es

“S'ho pregunten molts, però amb més intensitat els espanyols

va interessar per l'idioma en què ho feia. “En catalán”. “¿Y le entiende?”

Són casos diferents. Valentí Castanys es va encarar a un energumen que volia imposar el castellà a ell, als seus amics i al país sencer. Els altres van “de bona fe”, demanen disculpes o denoten decidida ignorància. No deu ser cosa exclusiva dels espanyols o els francesos respecte al català. Tots els usuaris d'idiomes forts i “estatals”, siguin l'anglès, el xinès, el rus o el suec, no es deuen saber avenir que les llengües sense gran projecció puguin ser útils per parlar, escriure o transmetre pensament. Nosaltres, precisament

perquè ens expressem en una llengua d'escassa demografia, hauríem de ser immunes a aquesta afectació fruit de la superioritat o la ignorància. Ho som? No sabria contestar positivament amb contundència. Acollim l'aragonès, el bable, l'asturià o el friülès amb simpatia i solidaritat, sí, però ens refiaríem d'una producció literària en algun d'aquests idiomes? De vegades em pregunto si ens prenem l'aranès gaire seriosament.

Demanen disculpes per la pregunta, però el fet és que els espanyols no llegeixen llibres catalans –traduïts al castellà, s'entén– ni que els autors tinguin la precaució de batejar els personatges amb noms que s'escriuen igual en un idioma i l'altre (totes són Laura) i de no parlar ni que els matins de l'actualitat política. En canvi, alguns són traduïts a altres idiomes, i tenen bones vendes. A la Xina s'interessen per Jaume Cabré. I a Polònia i a Letònia... i a França. Als Estats Units, no tant o no gens, però és que són indiferents a Europa. A Espanya reverbera encara la pregunta de l'interlocutor de Valentí Castanys, amb tota la seva intenció.